

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

IX. Minos idem ac Moses.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

thanis, & Abironis socios consumserunt. $\Delta\iota\mu\omega\phi\phi\theta$ & $\delta\eta\gamma\theta$ & $\delta\eta\mu\eta\varsigma$ & ambigua esse natura dictus est Cecrops, vel propter geminam linguam Aegyptiæ & Græcæ peritiam, vel quod superiori parte homo esset, inferiori serpens: Mosis sexum utrumque tributum fuisse, proindeque $\delta\eta\mu\eta\varsigma$ creditum, bicolorum etiam sub Mercurii persona depictum fuisse diximus. Cum autem virgam quæ divina vi in serpentem coram Aegyptiis mutata fuerat gestaret, & Serpentem æneum ad curandos serpentium morsus in Arabicis desertis proposuisset, id ad fabulam torserunt mendaces Græci, & inferiori eum parte serpentem fuisse finxerunt. Atheniensium antea disperforum, & barbaro ritu vitam agentium, rempublicam instituit, iisque leges dixit, uti Ebrais Moses. Duas calluit linguas Græcam & Aegyptiam, Moses Aegyptiam & Ebraicam. Primus Jovi bovem immolasse dictus est Cecrops, vel quod Vitulum aureum confregerit Moses, vel quod sacrificiorum ritus Israelitas docuerit.

IX. Licet etiam in Minoë Cretenfium rege Mosem reperire. Eadem certe utriusque ætas est; Europa quippe Cadmi sorore natus est Minos; Bacchi autem, qui Moses est, Cadmus avus fuit. Rursum Herculis cœvus fuit Minos; Herculem autem Jovis esse infra ostendam. Cum Mosem Minois cœvum dico, non verum Mosem intelligo, qui vetustior fuit, sed personatum, qualis est Bacchus. Qui sensus his quas instituius comparationibus sæpe adhibendus est. Deinde & cum Herculi ac Baccho aequalem Minoem ponerent prisca Mythologi, non erant nescii à vetustioribus etiam fabulam Minois repetendam esse temporibus ac vulgo fieret: ejus enim antiquitatem prædicant Thucydides, & Diodorus. Et Minois conjux Itona appellata est, auctore eodem Diodoro, hoc est, ut conjicio עִינָא, antiqua, ex Chaldaico עֵינָא, quod tempus sonat. Et leges à Minoë Cretenfibus positas omnium antiquissimas esse definit Plato in Minoë. Matrem Phœnissam Minoi adscriperunt fabulatores: Mosis enim progenitores ex Phœnicia venisse sciebant. Regnasse porro in Creta fingitur Minos, quod Moses in Palæstinam Ebræos deduxerit. Palæstini autem in Libris sacris sæpe appellantur בני־תימן. Vulgata reddit *Cerethi*, & *Palæstinos*: Septuaginta aliquando $\epsilon\pi\eta\tau\iota\varsigma$, *Cretenfes*, ut à Bocharto observatum est. Gaza ipsa Palæstinorum urbs, Minoa dicta est, teste Stephano; & prope Gazam Minois oppidum collocatur ab Hieronymo. Idem Stephanus Gazæorum Deum Marnam, Jovem Cretenfem esse ait, Minois nempe patrem. Nos vero sequimur Epiphanium, qui Marnam, non Cretenfem Jovem, sed Asterii Cretenfium Regis famulum fuisse docet. Asterium autem illum Eusebius Europam à Jove jam vitiatam duxisse scribit, & Minoem genuisse. Apollodorus vero Asterium duxisse quidem Europam censet, sed jam trium liberorum ex Jove matrem, Minois, Rhadamanthos, & Sarpedonis, nullosque ex ea liberos suscepisse. At unus tamen idemque fuit Asterius ille, & Jupiter Cretenfium rex Minois pater. Jovem Asterium Tzetzes appellat, & propterea Jovem dictum esse vult, quod olim Reges omnes Joves vocarentur. Marnam autem ejus famulum, Minoem ipsum fuisse puto, qui urbi & vicino oppido nomen dedit. Is filius Jovis habitus est, quod reges antiquitas Jovis filios dixerit: $\epsilon\mu\ \delta\ \delta\iota\omega\varsigma\ \beta\alpha\sigma\iota\lambda\eta\varsigma$. Ex Jove autem sunt Reges, inquit Hesiodus. In Scriptura quoque sancta optimates dicuntur Filii Dei. Sic in sexto Genesios, qui Filii Dei nominantur, eos $\delta\omega\upsilon\alpha\varsigma\ \lambda\omicron\upsilon\tau\alpha\varsigma$, Principes Symmachus appellat. Sæpissime etiam viros pios, mansuetos, ac lenes, Filios Dei appellant Scriptores sacri, ut docui supra cum de Vulcano agerem. Famulus vero Jovis dictus est Minos, quod divinorum præceptorum fuerit observantissimus. Atque in his Mosem licet agnoscere, qui Ebrais jure regio præfuit, qui pietate ac lenitudine clarus fuit, & quem servum suum sæpe Deus appellat. Vox autem Marnas, quam Scaliger & Seldenus interpretantur, $\mu\epsilon\lambda\epsilon\theta\ \alpha\upsilon\theta\epsilon\gamma\epsilon\tau\alpha\upsilon$, ego vocem Aegyptiam esse reor Maneros, quo nomine affectus fuit Linus, qui Moses est, uti paulo infra demonstrabo. Maneros autem eadem vox est ac Monimos, & Monios, quæ Mosis cognomina esse diximus. Ex Monios itidem excusa est vox Minos. Adeo ut non nomina solum, Monimos, Maneros, Marnas, Monios, & Minos, sed res ipsæ his signatæ nominibus, unum eundemque hominem, Mosem nempe significant. Aliam præterea Minoam, à Minoë item dictam collocat Stephanus in Arabia: Arabiam autem per multos annos Moses incoluit. Minæos etiam Arabiæ populos, à Minoë originem trahere creditos, Plinius commemorat. Sane & in portibus suis Mufa & Mofcha, Mosis nomen Felix hæc Arabia videtur retinuisse. Huc referri potest, quod legitur apud Tacitum: *Judeos Creta insula profugos, novissima Libya insedisit: argumentum è nomine peti; inclutum in Creta Idam montem, accolos Idæos, aucto in barbarum cognomento, Judeos vocitari. Unde cognoscitur, quamobrem Hercules ex Idæis Dactylis unus esse dictus sit, & Idæus appellatus. Ratio in promptu est, Hercules is erat Josue Ebræus, sive ut posteri locuti sunt, Judæus, quemadmodum suo probabitur loco. Ex his apparet Idæos Cretenfes cum Judæis exoticos Scriptores confudisse. Quinetiam Ephori testimonium secutus Idæos Minoi*

Minos idem ac Moses.

Thucyd. libr. 1.
Diod. libr. 4.
& 5.

Boch. Chan.
libr. 1. cap. 15.
Steph. in $\gamma\alpha\zeta\alpha$.
Hier. de Locis
Ebr.
Euf. Chr. libr. 2.
Apollod. libr. 3.

Joh. Tzetz.
Chalæ. Hist. 19.

Hesiod. Theog.
Gen. 6. 2.

Scal. ad Frag.
ment.
Seld. de Dis
Syr. Synt. 2.
cap. 1.

Steph. in *Minoæ*.

Plin. libr. 6.
cap. 28.
Tacit. Hist. 5.
cap. 2.

- Diod. libr. 5. expeditionis focios adjungit Diodorus, quod Israëlita genti ducem se Moses præbuerit. Præfignatores fuisse ait, propter crebra illa & stupenda prodigia, quibus suum erga Ebræos favorem Deus declaravit. Ait & cerimonis Deorum, sacrisque mysteriis vacavisse, quod & à Strabone proditum est; quippe veræ religionis cultores extiterunt Ebræi, rituumque præcepta à Deo acceperunt. Idem Deos omnes, & collata à Diis in homines beneficia, artium nempe omnium inventionem, & bonorum largitionem, ex Creta docet esse profecta: quod ex Mose nimirum, Mosique scriptionibus profu- xerit Mythologia, & fabularis omnis Deorum historia; artiumque & utilitatum complurium primus ipse repertor extiterit; quæ & supra jam attigimus, & in se- quentibus declarabuntur. Addit Curetes Idæis ortos greges ovium coëgisse, cicuras se pecudes, & mellificium docuisse; quod Aristæo, Mosi typo, adscriptum proxime videbimus: homines vagos & dispersos à ferino ritu ad humaniorem cultum, convictum- que, & concordiam traduxisse; quod in Orpheum, & Amphionem, Mosi item simula- tas effigies convenire mox patefaciam. Saltandi arte præstiterunt: quæ laus Baccho, Pa- ni, Priapo, Proteo, Orpheo, & Musæo, Mosi simulacris, à Luciano tribuitur. Ignis usum invenerunt; quod & de Vulcano, & Prometheo, Mosi item personam gerentibus prædicatur. Minos fratrem unicum habuit Rhadamanthyn: nam qui tertius his adjungit à nonnullis Sarpedon, non Europa natus est, sed Laodamia Bellerophontis filia, jux- ta Homerum, & Apollodorum: Moses fratrem unicum habuit Aaronem. Minois com- plures recenset liberos Apollodorus; at duos tantum Diodorus, Deucalionem, & Mo- lum; quot nempe Moses habuit. Primus leges invenisse perhibetur Minos, easque Cre- tensibus proposuisse, non à se excogitatas, sed à Jove ipso sibi traditas, cum nono quolibet anno in antrum Jovi sacrum secederet, illicque cum ipso colloqueretur, atque eo tanquam præceptore uteretur. Homerus:

πρὸς δ' ἐπὶ κνωσὸς μεγάλης πόλις, ἔνθα τε μίνως
ἐνέωρος βασιλῆος διὸς μεγάλης ὀαείσης.
Apud eos erat Cnossus magna urbs, ubi Minos
Regnabat, qui nono quolibet anno cum Jove magno confabulabatur.

Ἐνέωρος enim conjungendum est cum ὀαείσης, non cum βασιλῆος, quod perperam fe- cerunt Interpretes. Sic ista igitur interpretatur Plato in Minoë: Homerus, inquit, vult Minoëm nono quoque anno cum Jove congregi, & ad eum sic tanquam ad do- ctorem erudiendi causa accedere, atque hanc laudem in neminem profus Heroum ab Homero fuisse collatam addit, præterquam in Minoëm, Jove præceptore usum esse. Ὄαείσιω ergo exponit, σπυσισιω ἐν ἴδῳ, qui cum alio colloquitur. In Ida monte antrum hoc collocat Maximus Tyrius, unde emendare licet Eusebium, cujus verba hæc leguntur in Chronico: Μίνως ἰθαλασοκρατὴρ, ἢ κρητὸν ὄντα διὸς ἐνομοδότην, κομίζων τὸν νόμον ἐξ ἄνευ τῆ ἐν τῇ ἰδῳ ἐπιταμείδῃ. Scribe, Ἐξ ἄνευ τῆ ἐν τῇ ἰδῳ ut exurgat hæc sententia: Minos imperium maris obtinebat, & Leges à Jove acceptas Cretenſibus statu- bat; afferens leges ex antro quod erat in Ida, nono quoque anno. Ephorus apud Strabonem descriptas leges ex antro Minoëm attulisse ait. Hæc nobis Minoëm præclare exprimunt: Leges ipsi in monte traditæ sunt à Deo, & descriptas in Tabulis lapideis ad populum retulit: in monte à Deo positus est in foramine petreæ, ut Deum transeuntem à tergo videre posset: Loquebatur Dominus ad Moysen facie ad faciem, sicut solet loqui homo ad ami- cum suum; vereque Dei ὀαείσης, & σπυσισιω erat Moses. Notat Plato nusquam finxisse Homerum cum Jove collocutum esse Rhadamanthyn. Atque hoc ipsum est quod legitur in libro Numerorum, Aaronem & Mariam, cum hæc de se jactassent: Num per solum Moysen locutus est Dominus? nonne & nobis similiter est locutus? sic increpuisse Dominum: Si quis fuerit inter vos Propheta Domini, in visione apparebo ei, vel per somnium loquar ad il- lum: at non talis servus meus Moyses, qui in omni domo mea fidelissimus est; ore enim ad os loquor ei: & palam, & non per ænigmata, & figuras Dominum videt. Vere igitur scriptum est à Clemente Alexandrino: Ὅχι τὴ ἰδῳν ἄδεται ὁ μίνως, ἐνέωρος βασιλῆος, ὀαεί- σης διὸς. ἀκνωστίων ἑαυτῶν ὄπως ποτε μετὰ μωϋσῆος διελέγεται ὁ θεός, ὡς ἐν τῆ λαλίσσῳ φέρεται τὸν ἑαυτῶ φίδωρ. Apud Græcos decantatur Minos, nono quoque anno Rex cum Jove collo- quens: cum inaudissent ipsi quemadmodum aliquando cum Mose collocutus sit Deus, ut si quis amicam suam affaretur. Addit Plato ad superiora, Talum, quo legum suarum custode Minos usus est, eas in tabulis exaratas habuisse; quod ad Mosaicarum Tabularum exemplum confectum est. Rex fuit Minos, & quidem βασιλῆος, juxta Hesiodum: regiam potestatem in suos Moses exercuit. Minoëm θαλασοκρατοῦ, maris imperio pōritum esse, auctor est Aristoteles, alique deinceps: Moses mare Rubrum dicto audiens habuit, & manu protensa discedere pro imperio jussit & accedere. Apud inferos jus di- xisse Minoëm fingunt. Factum id in rebus tantum obscuris narrat Plato in Gorgia, & quarum spissa esset ac operosa dijudicatio, quæque Rhadamantho Asianorum, Æaco

Maxim. Tyr.
Dial. 22.

Strab. libr. 10.

Erod. 13. 22.

Erod. 13. 11.

Plat. in Min.

Num. 12. 2, 6,
& seq.

Clem. A' ex.
Strom. 2.

Aristot. Polit.
libr. 2. cap. 8,
& 12.

Europæorum judici non liquerent : plane hoc est quod de Mose in Exodo legitur, ipsum
 iudices ex consilio Jethro foceri sui constituissè, qui leviores causas deciderent, de gra-
 vioribus vero ad ipsum fuissè relatum. Sceptrum aureum Minoi tribuit Homerus, Jovis
 id sceptrum Hesiodus appellat apud Platonem : mirifica hæc Mosis virga est, de qua
 Deus ad Mosè : *Virgam hanc sume in manutua, in qua facturus es signa.* Alii sapientem
 Minoem, τῆν τὴν γῶμην καὶ τῆν κείνην διενέχοντα, consilio, iudicioque præstantem, justum
 quoque fuissè volunt, alii tyrannum, violentum, difficilem, imperitum, & injustum.
 Causæ fuissè censent Plato & Plutarchus Tragicorum Atheniensium dicacitatem & ca-
 lumnias, propter vastatam à Minoë Atticam, & expugnatas, gravissimoque tributo op-
 pressas Athenas. At nos supra notavimus Ægyptiorum maledicentia profectum fuissè
 Mosè, & Typhonis nomine dedecoratum, quod & à Chananæis, vicinisque gentibus,
 quas funditas delendas fuisseperat, factum opinari debemus. Non aliam ob causam la-
 trocinia Minos & piraticam à nonnullis dicitur exercuisse, teste Eustathio : cum Ægy-
 pto præsertim excellerint Israëlita, revera spoliatis Ægyptiis. Ergo & Josuam Israëlita-
 rum ducem & Mosis successorem Phœnices in Africam Tingitanam profugi, ἀγστῶν
 positis columnis & inscriptionibus Phœnicis appellaverunt, ut est in Procopii Vanda-
 licis. Cum præci fabulatores magnificum illum Labyrinthum, quem descripsit Hero-
 dotus, esse accepissent in Ægypto, unde prodierat Mosès, à Minoë quoque suo, quem
 ad Mosis formam expresserant, Labyrinthum in Creta extractum finxerunt. Itaque
 testantur Diodorus, & Plinius Dædalum Labyrinthi Cretici ex Ægypto exemplar
 fuisse. Cæterum falsum esse constat Labyrinthum ullum in Creta fuissè ædificatum ;
 verum fabulæ occasionem dederunt ingentes & tortuosæ secturæ, quæ ad radices Idæ
 montis actæ sunt, cum ad Cnossion, aliasque urbes condendas lapides exciderentur. Vi-
 sentur hodieque ex lapidicis, & à Bellonio perlustratæ sunt. Cnossion autem ædificasse
 dicitur Minos à Strabone, proptereaque Labyrinthus iussu ejus conditus dicitur. His
 adspulatur Etymologus, & Cedrenus, qui hunc Labyrinthum antrum fuissè scribunt,
 adspulatur & Eustathius, qui subterraneam speluncam contortuplicatam & sinuosam
 fuissè ait. Eiusmodi fuerunt & Labyrinthi Naupliensès Straboni memorati, quos Cyclo-
 pia appellarunt. Scripsit Philochorus, Plutarcho teste, negare Cretenses quæ narrantur
 de Labyrintho ; nec aliud fuissè quam custodiam, in quam conjiciebant, quos asservatos
 vellent. Idem habent Tzetzes & Nicetas. Atqui credibile est Latomias illas Creticas.
 itidem ut Syracufanas, carceris usum præstitisse. Taurus Pasiphaës, qui è mari prodierat,
 quemque in furorem egit Neptunus, cum alium ipsi Minos immolassèt, Vituli aurei ad-
 umbratio quædam fuit, de quo dicebat Aaron : *Projeci illud (aurum) in ignem, egressusque
 est hic vitulus.* Pasiphaës autem adulterium, impium Ebrææ gentis cultum signat, Vitulo
 huic exhibitum : notum enim est idolorum cultum, fornicationis & adulterii nomine sæpe
 in Scriptura sacra signari. Porro Vitulum hunc Mosès iratus combussit & contrivit, cum
 legitimum aliorum vitulorum sacrificandorum ritum populares suos docuissèt. Notissima
 est Scyllæ fabula, Nisi Megarensium regis filia, quæ Minoem Megaram obsidentem
 conspicata, tanto ejus amore exarsit, ut patrem ipsi, patriamque proderet : mutatis no-
 minibus idem de Mose narrat Josephus, & Aucto Hypomnematis in Hexaëmeron,
 quod Eustathio Antiocheno tribuitur : eum nempe cum exercitu adversus Æthiopas à
 Chenephre fuissè missum, & re egregie gesta Æthiopas in urbem regiam Sabam probe
 munitam compulsos obsedisse ; (Megaram dixere, hoc est *בגנר*, *Habitationem* ; sic enim
 exponit Bochartus) Tharbin vero regis Æthiopum filiam, conspecto de mœnibus Mose,
 forma ejus ac virtute captam, ita hominem adamasse, ut per internuntios de prodenda
 ipsi patria, nuptiisque cum eo contrahendis pacisceretur, atque id re præstitum fuissè.
 Manifestum est autem, nuptiis hisce Æthiopicis Mosis confingendis causam præbuisse
 Sephoram Mosis uxorem Madianitidem, quæ in libro Numerorum Æthiopissa appella-
 tur à Septuaginta Interpretibus & à Vulgato, cum in Ebraico exemplari dicatur *כשית*
 hoc est Chulithis. Quippe Chus Arabiam sæpius notare, à Bocharto probatum est. Refert
 Plutarchus, Minoë Atticam armis vastante, Deos velut ipsi succenturiatos, regionem
 quoque morbis, siccitate, & sterilitate fœdasse : cui fabulæ præbuit argumentum Mosis
 adversus Chananæos, proximasque gentes, Dei nutu suscepta, ope confecta expeditio.
 Merito ergo Mosè cum Minoë comparaverunt Strabo, & Josephus : merito ille quo-
 que incerta esse dixit, quæ de Minoë tradita sunt, nec constare quidem inter Auctores
 Cretensise ortu fuerit, an inquilinus. Liquidum etiam est vanam esse distinctionem,
 quam inter duos Minoas, avum, Jovis vel Asterii filium, Lycasti patrem, & nepotem
 Lycasti filium, Scriptores plerique inesse voluerunt, cum uterque vere unicus Mosès fue-
 rit. Sprevit igitur distinctionem istam Apollodorus, & unum dumtaxat Minoem agno-
 vit.

Exod. 18.
 Hom. Odyss. A.
 Plat. in Minoë.
 Exod. 4. 17.
 Schol. Hom.
 Odyss. 7.
 Plat. Min.
 Plut. Theseo.
 Eustath. in
 Iliad. 6. & in
 Odyss. A.
 Herod. libr. 2.
 cap. 148.
 Diodor. libr. 7.
 Plin. libr. 36.
 cap. 13.
 Bellon. Ob-
 serv. libr. 2.
 cap. 6.
 Strab. libr. 16.
 Etymol. in Aa-
 κύρα-ῶν.
 Cedr. Synops.
 Hist. p. 112.
 Eustath. in
 Odyss. A.
 Strab. libr. 16.
 Plut. Thef.
 Tzetz. Chil. 11.
 cap. 379.
 Nicet. de Im-
 per. Andron.
 libr. 1.
 Exod. 31. 24.
 Boch. Char-
 libr. 1. cap. 24.
 Num. 12. 1.
 Boch. Phal.
 libr. 4. cap. 2.
 Plut. Theseo.
 Strab. libr. 16.
 Joseph. libr. 2.
 contr. Apion.
 Strab. libr. 10.

X. Ex his porro quæ de Judæorum & Idæorum Cretensium affinitate vulgo credita *Explicatur*